

„ <i>Тие</i> ми се мукаетъ сториле	”	77
„ <i>Тие</i> ми го него загубие.	”	78
„ <i>И ние</i> се принудихме	”	577
„ <i>И ние</i> одмахъ се. . . и пр. и пр.	”	560“

Отъ тѣзъ примѣри читателтъ вижда, че македонцитѣ употрѣбаватъ и чисто бѣлгарски мѣстоимения.

б) А именно това обстоятелство, дѣто сѣрбитѣ нѣматъ мѣстоименията: азъ или язъ, той, тая ние, а иматъ ги Македонцитѣ и Бѣлгаритѣ, показва, че послѣднитѣ сж сродни; а ако македонецъ употрѣбавя и мѣстоименията онъ, она, оно, они, овај; то отъ това не слѣдва, че той употрѣбавя сѣрбско мѣстоимение, защото тѣзъ мѣстоимения сж общи, т. е. има ги и въ бѣлгарския, както и въ сѣрбския езикъ.

15. „Въ всичкитѣ славянски езици личното мѣстоимение за първото лице е ја (я), а само въ бѣлгарски е азъ. Македонцитѣ повечето употрѣбаватъ сѣрбското (защо не чeskото, руското и пр?) ја; само на истокъ отъ Ширинъ планина се чува (но не винаги) азъ, а между Скопие и Мелникъ язъ“.

а) Гопчевичъ ето признава, че въ македон. нарѣчие се употрѣбавя бѣлгарското мѣстоимение азъ и язъ, само че гледа да стѣсни границитѣ му. Но ето, че въ Ястребова (стр. 563, 576). когото Гопчевичъ уважава како авторитетъ, намираме, че азъ се употрѣбавало и въ сѣвѣрна Македония (Куманово и Крушово). Но това не врѣди, защото самото пространство, което Гопчевичъ означава показва, че мѣстоимението азъ и язъ се употрѣбавя въ голѣма часть отъ Македония.